

Література

1. Оніщенко О. В. Договір перевезення повітряним транспортом: деякі цивільно-правові аспекти / О. В. Оніщенко // Юридичний вісник. – № 4 (13). – 2009. – С. 49–53.

2. Безлюдько І. О. Договір перевезення вантажу повітряним транспортом за цивільним законодавством України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / І. О. Безлюдько; Київський національний ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2005. – 13 с.

3. Повітряне право України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mybiblioteka.su/tom12/1-82825.html>.

УДК 347.1 (043.2)

Білоконна І. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Природнім суб'єктом права є фізична особа. Водночас, в цивільних відносинах беруть участь й організації, учасниками яких можуть виступати фізичні особи.

Для того, щоб та чи інша організація могла бути учасником цивільного обороту, тобто могла набувати цивільних прав та обов'язків, захищати свої права, вона повинна бути визнана суб'єктом цивільного права – юридичною особою.

Питання про створення юридичної особи має теоретичне та прикладне значення хоча б тому, що воно відображає організаційно-правову форму та вид юридичної особи і навіть сферу її діяльності [2, с. 356].

Юридичні особи створюються в порядку, встановленому законом. Для того, щоб юридична особа з'явилася як така, необхідно, щоб її засновники вчинили низку передбачених законом юридичних дій. Ці дії не є рівнозначними для різних юридичних осіб. Так, одні юридичні особи створюються самою державою та достатньо лише рішення засновника, та лише воно здатне легалізувати підприємство, оскільки має нормативну силу. Інші юридичні особи засновуються приватними особами. Створення деяких організації має високу соціальну значимість, що потребує окремого дослідження державними органами можливості їх існування. В усіх перелічених випадках необхідний різний ступінь впливу держави на створення юридичних осіб. В залежності від цього виділяють різний порядок створення юридичних осіб:

— розпорядчий порядок створення юридичних осіб характеризується

тим, що необхідним та водночас достатнім є саме розпорядження засновника, що створює організацію. Оскільки для легалізації юридичних осіб необхідними є дії державних органів, то рішення засновника повинно мати нормативну силу;

— дозвільний порядок створення юридичних осіб передбачає, що для створення юридичної особи є обов'язковим отримання спеціального дозволу вповноваженого державного органу. Цей орган вивчає в кожному окремому випадку необхідність та можливість створення юридичної особи;

— нормативно-явочний порядок створення юридичних осіб є найбільш полегшеним у порівнянні з вищевказаними. Тут не вимагається, як при дозвільному порядку, попереднього дозволу державних органів на створення юридичної особи;

— договірний порядок створення юридичних осіб за умови корпоратизації є переважаючим за сучасних умов. Він полягає у тому, що засновники перш ніж створити юридичну особу укладають засновницький (установчий) договір. Втім, на практиці деякі зазначені способи застосовуються у поєднанні [1, с. 605].

Для створення юридичної особи її учасники (засновники) розробляють установчі (засновницькі) документи, які викладаються письмово і підписуються всіма учасниками (засновниками), якщо законом не встановлений інший порядок їх затвердження. Установчим документом товариства є затверджений учасниками статут або засновницький договір між учасниками, якщо інше не встановлено законом.

Установчий акт може міститися також і в заповіті. До створення установи установчий акт, складений однією або кількома особами, може бути скасований засновником (засновниками).

Юридична особа вважається створеною з дня її державної реєстрації. Щодо реєстрації юридичних осіб, то саме вона слугує цілям легалізації юридичної особи, зумовлює появу в неї властивостей правосуб'єктності. Державна реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців – засвідчення факту створення або припинення юридичної особи, засвідчення факту набуття або позбавлення статусу підприємця фізичною особою, а також вчинення інших реєстраційних дій, які передбачені Законом, шляхом внесення відповідних записів до Єдиного державного реєстру [3, с. 156].

Державна реєстрація передбачає:

— перевірку комплектності документів, які подаються, та повноту відомостей, що вказані в реєстраційній картці;

— внесення відомостей про юридичну особу до Єдиного державного реєстру.

Строк державної реєстрації в залежності від віду юридичної особи встановлюється від 1 доби до 15. Наприклад, щодо юридичних осіб та

фізичних осіб - підприємців – строк реєстрації - протягом 24 годин після надходження документів, поданих для державної реєстрації та проведення інших реєстраційних дій, крім вихідних та святкових днів [2].

Загалом реєстрація юридичної особи не обмежується лише самою реєстрацією, а включає у себе й інші легалізаційні процедури: постановка на податковий та статистичні обліки, здійснення пожежної, санітарної та іншої реєстрації тощо. Крім цього, суб'єктам підприємництва слід отримати ліцензій, придбати патенти тощо.

Отже, законодавство досить детально регулює порядок створення юридичних осіб.

Встановлюються загальні правила, що стосуються всіх видів юридичних осіб та особливості утворення окремих видів, що регулюється ЦК України.

Література

1. Цивільний кодекс України: науково-практичний коментар: у двох частинах / за заг. ред. Я. М. Шевченко. – К.: Концерн-Видавничий дім «Ін Юре», Ч. 1, 2004. – 1043 с.

2. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 травня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31-32. – Ст. 263.

3. Цивільне право України: навч. посіб. / за ред. Р. О. Стефанчука. – К.: Видавництво «Прецедент», 2005. – 213 с.

УДК 347.66:347.157 (043.2)

Богацька Ю. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ПРАВО СПАДКУВАННЯ НЕПОВНОЛІТНІМИ ОСОБАМИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ: НЕДОЛІКИ ТА ШЛЯХИ ЇХ УСУНЕННЯ

Спадкування як один з найдавніших інститутів права був і залишається актуальним, оскільки стосується особистих інтересів людини. Спадкове право являє собою сукупність правових норм, що встановлює порядок переходу прав та обов'язків померлої особи (спадкодавця) за правом спадкування до однієї або кількох осіб (спадкоємців). Відповідно до ст. 1216 ЦК України спадкування є переходом прав та обов'язків (спадщини) від фізичної особи, яка померла (спадкодавця), до інших осіб (спадкоємців) [1].

За чинним законодавством прийняти спадок можна двома способами: